

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. XV. De modo & medio, quibus utetur Prælati Regularis ad reformandos Religiosos sui Monasterii vel Provinciæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

batio. Oportet invictum, quem nulla fatiget tribulatio. Oportet amplum, quem nulla coarctet rei temporalis amissio. His te non dubites & bonis privandum, & feriendum malis, si animum dividens, & Dei rebus, & tuis pariter reculis volueris impartiri. Procurandus, quem implices, qui pro te molat, pro te, dico, non tecum. Quaedam per temetipsum facies, quaedam per te & alios simul, quaedam per alios & absque te. h. i.

CAPUT XV.

De modo, & medio, quibus utetur Prelatus Regularis ad reformandos Religiosos sui Monasterii, vel provinciae.

NB. QUæ circa titulum hujus capituli resolvi possent, verbo-tenus ex *Dionys. Cartus.* excerpta hic proponam; qui l. de reformat. Claustral. a. 25. hanc methodum præscribit.

Quoniam sine auxilio gratiæ Dei nil merito-riè agere possumus, immo nec cogitare; quò major res est reformatio communitatis, eò ampliùs dependet à Deo, & tantò plùs necessarium est speciale auxilium directionis & cooperationis Spiritus S. Abbas ergo sive Superior, ad reformationem subditorum suorum verè & ordinatè volens procedere.

Primò, humiliet se profundissimè coram Deo, propriam insufficientiam ex totis præcordiis confitens, adiutoriumque Divinum lacrymosè, affectu-

quo.

etuosissimè, & indefinenter exorans, ut se illuminet, dirigat, & confortet ad exhortandum salubriter, ad agendum exemplariter, ad consummandum feliciter: subditorumque corda dignetur misericordissimè intueri, mollificare, & aperire, ad audiendum & consentiendum, ac perficiendum, quod eis suadetur, & dicitur, & ad quod tenentur. Porro si Abbas viderit se proficere, nequaquam inaniter gloriatur, sed Deo humillimè regratietur, totumque pietati adscribat divinæ ex intimo corde, ut Deo semper gratus ac subiectus consistat, & ipsum semper in cunctis glorificet.

*Secundò, quia, ut S. Dionys. docet, Prælatùs tanta debet esse perfectionis & gratia, ut ex plenitudine sua subditis suis communicet: & plus est docere exemplo, seu factis, quàm verbis dumtaxat: prædicatio quoque illius non reputatur, cujus vita despicitur: hinc Superior debet seipsum in omnibus exemplarem subditis exhibere, & vitam honorabilem imitabilemque præbere, ne ei dicatur, medice cura te ipsum. -- Abbas ergo ex Dei amore & Zelo salutis fraternæ, humiliet se ipsum, & subditis suis se humiliter applicet, affabilem reddat, amorosum ostendat, & tam verbis quàm factis provocet eos ad viam salutis. Hinc ad Timotheum scribit Apostolus: *Esto exemplum fidelium in verbo, in conversatione, in charitate. Prælatùs namque est quasi signum, in quod subditorum oculi diriguntur.* Atque, ut Seneca protestatur: nil in tantum inducit subditos ad virtutes, ut exemplaris vita majorum.*

Tertiò, Abbas seu Præfidentis considerare debet eos, qui melioris videntur esse voluntatis ad reformationem: & illos alliciat sibi, & adstringat, ac roboret, & tam per se quàm per illos procedat ad exhortationem aliorum seorsim & secretè, & primò illorum, de quibus est sibi major spes, quòd debeant consentire: qui si statim non consenserint, patientiam habeat: nec irascatur, sed oret pro eis, nec cesset.

Quartò, Præcipuè quoque laboret inducere Seniores ad consentiendum reformationi: qui meritò tantò libentiùs consentire debent, quò se vident viciniore ad mortem, & quò Deus eis pepercit diutiùs. Senioribus quippe consentientibus, juniores faciliùs inducuntur, & minùs audent resistere.

Quintò, Deinde Superior incipiat subditos, & Abbas conventum generaliter, piissimè, atque dulcissimè exhortari ad emendationem, ad virtutes, ad Professionis impletionem: legatque Abbas monachis aliqua verba ex Regula, quam sunt professi, potissimè ea quæ pertinent ad tria vota omni Religioni substantialia: & exponat eis, quàm periculosum atque damnabile sit, voto in professione facto non satisfacere.

Sextò, Præterea, si Abbas viderit sibi necessarium esse, vocet ad se aliquos viros religiosos, timoratos, & sapientes, præsertim Abbates Ordinis sui, qui cum ipso admoneant monachos ad reformationem, & consilio atque auxilio sibi assistant.

Septimò, Si autem aliqui essent ita rebelles &

Juri,

duri, quòd Abbas videret se majori & potentiori indigere auxilio ; posset Episcopi sui advocare subsidium, maxime si sciret Episcopum ex corde velle succurrere; & nec precibus, neque muneribus flecti debere. Si verò hoc timet, impetret aliquos Deum timentes atque idoneos, quibus Episcopus vicem & auctoritatem suam committat: Qui venientes fideliter adstent, & cooperentur Abbati.

Octavo, Denique, teste *Dionysio*, à distanti in distans non fit motus nisi per medium: & de uno extremo non venit ad aliud, nisi medium pertranseundo: Nemo quoque repente fit summus; & paulatim longius itur; hinc Abbas omnia discretissimo atque piissimo moderamine agat, non statim in principio totum ordinis rigorem Monachis imponendo; sed infirmitatibus imperfectorum condescendat, eosque paulatim ad perfectiora trahere enitatur; ita ut in primis ad observantiam substantialium inducantur, deinde pedetentim ad alia.

Nonò, Et quia qui timet Deum, nihil negligit, atque amanti nihil difficile est; hinc Abbas seu quicumque Superior magis conetur sibi commissos inducere ad Dei timorem, & amoris spiritualis fervorem, quàm ad exteriores observantias rigorosas. Nempe cum cœperint Deum timere atque diligere, spiritualisque vitæ suavitatem aliquatiter degustare, ex seipsis movebuntur ad observantiam eorum, quæ ordinis sunt, & pro salute fient solliciti. Unde nonnulli volentes alios reformare, magis destruunt eos, quia indiscretè procedunt,

dunt,

dunt, & ab exteriori rigore, corporalique observantia sumant exordium. Sicque subditi instar rei, quæ violenter movetur, trahuntur, coguntur, & tribulantur: nec tamen proficiunt, quia non habent intra se principium motionis ad bonum, ut puta timorem Dei aut charitatem.

Decimò, Præterea reformatione incepta, potest Abbas aliquos sui ordinis Monachos multum devotos & exemplares ex aliquo alio cœnobio impetrare, qui ad tempus in suo sint clauastro, ut Monachis suis nondum exercitatis in observantiis ordinis ostendant verbis & factis modum monasticæ conversationis, formam spiritalis profectûs, exercitium devotionis internæ, regularisque observantiam disciplinæ.

Undecimò, Gregem etiam reformatum Abbas cum diligentia summa custodiat, ne recidivet. Sed & Regulam suæ professionis frequentius legat, ut sciat, quomodo eum oporteat in omnibus sequi & operari; & perseveret fortissimè usque in infinem.

Duodecimò, Invocetque quotidie Beatissimam V. Mariam in adjutricem, & ceteros sanctos, eos præcipuè, ad quos magis afficitur, & Ordinis sui institutorem, ut *S. Benedictum* vel alium, si est canonizatus: ut & ipse tandem post hujus vitæ decursum Sanctorum mereatur cœtibus adunari, & tantò gloriosius coronari, quò plures fuerint per eum reformati, ad laudem & gloriam omnipotentis, qui est super omnia Deus sublimis, & benedictus, Amen. *Hucusque doctrinaliter, salubri-*

lubriter, & fundamentaliter præfatus Dionys.
Cartus.

Modum Reformationis Regularium pientis-
simus *Cardinalis Bellarminus* contrahit ad pau-
ciora cap. 1. 3. de gemitu columbæ c. 6. dum inquit:
ut redigam in 4. capita, eaque brevissima, quæ ad
reformationem necessaria sunt, *primum* illud ef-
se ajo, ut non admittantur ad habitum, nisi illi
qui signa veræ vocationis ostendunt. *Secundò*, ut
probatio maximè seria sit; & qui in probatione
divinam vocationem non probaverunt, omnino
ad professionem non admittantur. Nam vitæ
Christianæ perfectio quò est altior, tantò pertinet
ad perfectiores. Legant ii, ad quos ista pertinent,
Joannem Cassianum in l. 4. de institutis renuntian-
tium c. 3. 32. & 34 *Tertiò*, ut sex virtutes suprâ no-
minatæ, *humilitas, paupertas, castitas, obedientia,*
studium orationis, & perfectio charitatis diligen-
tissimè colantur: & Præpositi in omni virtutis
genere exemplo suo præluceant. *Quartò* denique
ut dent operam, ut S. Tridentini Concilii decre-
tum illud saluberrimum, & maximè necessarium
observetur, ut non plures ad Ordinem admittan-
tur, quàm qui sustentari possint ex redditibus, vel
eleëmofynis ordinariis: tunc enim Præpositi jure
cogere poterunt ad omnem proprietatem fugien-
dam & execrandam, si Ordo ipse singulis ea præ-
beat omnia, quæ singulis necessaria sunt. *h. i.*

De facilitate reformationis habetur hoc ex vi-
ta zelosissimi *S. Petri de Alcantara*; qui cum di-
ceret socio: indigeremus in nostra Religione ali-
qua reformatione; hic respondit ei: perdifficilis

hæc

hæcerit, eò quòd difficultas sit in capitibus. Respondit ille : non ita difficilis, ùt tibi videtur; nam si quisque unum reformet, id est, seipsum, totus Ordo erit reformatus. Hæc optima doctrina, impletuque facilis, si quisque in fundo cordis sui haberet terram bonam vel optimam, in qua fructificare posset semen cælestis doctrinæ.

CAPUT XVI.

De obligatione speciali Prælatorum Regularium ad vitæ communis introductionem, peculiorumque privatorum abrogationem.

NB. Solicita cura circa hoc Prælato est adhibenda, eò quòd illa S. communitas, quàm salutaris religiosis, tam facilè à vanitatum amatoribus proscribatur, cùm quisque ex illis conetur privata amplius seligere & quærere, quod narrat S. Bern. in apolog. ad Guilielm. Abb. *Multitudinis*, inquit, *credentium erat cor unum, & anima una, Act 4. Ubi nunc illud unanimatis exercitium? fusi sumus exterius, & de regno Dei, quod intra nos est, relictis veris ac perennibus bonis, foris quærimus vanam consolationem, de vanitatibus & insaniis falsis, ac jam religionis antiquæ non solum virtutem amisimus, sed nec speciem retinemus. Ecce enim ipse habitus noster (quod & dolens dico) qui humilitatis esse solebat insigne, à Monachis*